

STAR WARS

VASÖKÖL

X-SZÁRNYÚAK VI.

AARON ALLSTON

LEGENDÁK - A LEGJOBB TÖRTÉNETEK

FOLYTATÓDIK A RAJONGÓK ÉS KRITIKUSOK KEDVENCE, AZ X-SZÁRNYÚAK-SOROZAT, AMELYET MOST EXKLUZÍV KIADÁSBAN VEHETNEK KÉZBE AZ OLVASÓK.

A Szellem osztag története tovább folytatódik, az Új Köztársaság elitegységének ezúttal a mindenre elszánt Zsinj hadúrral kell felvennie a harcot.

Noha az esélyek ellenük szóltak, a Szellem osztag pilótái átvészelték az első, titkos küldetésüket, de most ismét halálos veszélyek várnak rájuk. Wedge Antilles vezetésével elindulnak, hogy megállítsák Zsinj hadurat és az ő Iron Fist nevű szuper-csillagrombolóját. Ha Zsinjnek sikerül egyesítenie uralma alatt a Birodalom maradványait, olyan gazdasági háttérre, valamint akkora hadiflottára tesz szert, hogy képes lesz elsöpörni az Új Köztársaságot.

A Szellemelek feladata Zsinj közelébe férközni és kideríteni, mit tervez. Hogy ezt megtehessék, könyörtelen úrkalózoknak adják ki magukat, akik csatlakozni akarnak a hadúr erőihez. És ez azt jelenti, hogy valóban kalózkodniuk kell bolygók körül és kereskedelmi útvonalak mentén, olyan helyeken, ahol hemzsegnek a birodalmi járőrök. És ha ez még nem lenne elég ahhoz, hogy valamennyien meghaljanak, egy utolsó próbatétel vár rájuk – Zsinj megbízásából részt kell venniük egy halálos veszélyekkel teli küldetésben.

Sikerül végrehajtaniuk, és ezzel elnyerniük a hadúr bizalmát? Vagy ez a bevetés a Szellem osztag végső pusztulását okozza?

STAR WARS™

VASÖKÖL

X-SZÁRNYÚAK VI.

AARON ALLSTON

— részlet —

Első fejezet

Az idegen meg sem próbálta színlelni, hogy teljes mértékben emberi lény. Valószínűleg embernek született, de ma már mechanikus végtagok helyettesítették a jobb karját, és mindkét lábát – láthatóan mesterséges eszközök, semmiféle műbőr-borítás nem álcázta a valódi jellegüket –, míg kopasz fejének jobb felső negyede fémből készült, egy szabvány számítógépes csatlakozó-felülettel ellátva.

És azt sem próbálta színlelni, hogy barátságos. Megközelítette a bokszban ülő Szellemeket, minden fenyegetés vagy megjegyzés nélkül felkapott egy borosüveget a szomszéd asztról, és fejbe vágta vele Vakarcs Ekwesht.

A palack nem tört össze. Tompa koppanással ért célba, kilötytyent belőle némi bor, majd Vakarcs, a hosszú arcú, szőrös idegen teremtmény megroskadt ültében, és a két szeme befordult az üregébe.

A Szellem osztag legtöbb tagja moccanni sem tudott – kilencen zsúfolódtak be az öt főre méretezett bokszba, és nem bírtak kiszabadulni. Ám Kell Tainer, aki Vakarccsal szemben, a pad szélén ült, villámgyorsan felpattant.

Nem vetette rá magát a társa támadójára, nem rontott felé az öklét feltartva, hogy kiüsse, inkább jobbra lépve mozdult, majd egy oldalazó rúgással kezdte. Állon találta a kiborgot, méghozzá akkora erővel, hogy az felemelkedett a padlóról, és hanyatt esett.

Ezzel egy időben a többiek is kicsusszantak a bokszból. Más vendégek, emberek és idegen lények szintén felálltak, és az arckifejezésükből ítélve nem tudták eldönteni, bezálljanak-e a kocsmai szórakozások ezen tradicionális formájába, vagy sem.

Wedge Antilles őrnagy, az osztag parancsnoka, a helyén maradt. Oldalra fordult, a csapat orvosa, a gondosan ápolt szakállt és bajuszt viselő, gunyoros modorú Ton Phanan felé, és fojtott hangon megszólalt:

– Hogy van?

Phanan, akinek az arca bal oldalát protézislemez borította, óvatosan megtapogatta Vakarcus fejét, és azt felelte:

– Azt hiszem, nem repedt meg a koponyája. Valószínűleg csak enyhe agyrázkódása van. Te is tudod, milyen kemény a feje.

A kiborg időközben talpra állt. Ő és Kell jócskán különböztek egymástól. Az idegen élőlény és gép hibridjének tűnt – mintha egy őrült szerelő barkácsolta volna össze egy gyalogosgázolás után, az összetört sikló és az áldozat még hasznosítható maradványaiából. Vele ellentétben a szabályos arcú, kék szemű, félelmetesen magas, és szemlátomást remek erőnlétnek örvendő Kell úgy festett, mint egy katonai toborzóplakát főalakja. De a mosolyuk ugyanolyan volt: humortalan, rideg, fenyegető.

A kiborg benyúlt a szomszéd bokszba, és mialatt az ottani vendégek sikoltozva kapaszkodtak egymásba, egy durva rántással feltépte a padlóról a lecsavarozott asztalt. Aztán hátralódította, és emberfeletti gyorsasággal lesújtott vele, de Kell időben előrevetődött, elgurult az asztal alatt, majd a kiborgtól karnyújtásnyira talpra ugrott, és három gyors ütést mért a hasára. A teremtmény hátrafelé tántorgott, mire Kell meglendítette a jobb lábát, és kirúgta az asztalt a fickó kezéből – azzal a fajta könnyedséggel, amitől a mozdulatsor már-már lezsernek, mellékesnek hatott.

A többi vendég minden jel szerint közös megállapodásra jutott: nem óhajtottak részt venni az összecsapásban, cserébe máris elkezdtek fogadásokat kötni. Wedge csak bólogatni tudott

a döntés bölcs voltára gondolva. Jóllehet a Szellemelek civil ruhát viseltek, lerítt róluk, hogy jó erőben vannak, és a vendégek nem tudhatták, hogy Kell átlagos verekedőnek számít-e a csapaton belül, vagy messze a legjobbnak.

Malac, a gamorri pilóta az asztalnak támaszkodva figyelte a helyzet alakulását, már amennyire látni lehetett a helyiséget mellmagasság felett megtöltő, sűrű füstben. Hirtelen lenézett Vakarcusra, és megszólalt.

– Megsérült? – kérdezte a maga géphangján, ami a torkába épített, szinte láthatatlan tolmácsberendezésből származott. A szót az anyanyelvére jellemző, érthetetlen mordulások kísérték.

– Mindenki ezt kérdezi – jegyezte meg Phanan panaszosan. Mostanra végzett Vakarcus fejének vizsgálatával, jelenleg egy apró lámpával épp belevilágított a betege mindkét szemébe, és tovább dohogott: – Azt bezzeg senki sem mondja soha: egek, micsoda véres jelenet! Remélem, az orvos nem szenved lelki károsodást, miközben ellátja a sérültet! Na, mindegy. A lényeg, hogy Vakarcusnak nincs komoly baja. Hamarosan magához tér. Valószínűleg szédülni fog pár napig. Utána kell nézmem, hogy az ő fájának egyedei hogyan birkóznak meg az agyrázkódással.

A kiborg a soron következő támadás során egy ügyes kombinációval próbálkozott, és a második ütésével célba talált. Kell az utolsó pillanatban kifordult, így bár az ellenfele ökle elérte a hasát, a csapás ereje jócskán csökkent. A mozdulatot folytatva továbbpördült, és egy kemény forgórúgással vágott vissza. A kiborg a mellkasa közepére kapta, hátratántorodott, és rendkívül dühösnek tűnt. Kell a hasát markolva kétrét görnyedt, de pár pillanattal később felegyenesedett, noha látszott rajta, hogy erős fájdalom gyötri.

És ekkor a helyiség néhány másodperc alatt megtelt egyenruhás alakokkal – férfiak és nők özönlöttek be a főbejáraton, akik az Új Köztársaság Katonai Rendészetének jellegzetes uniformisát viselték.

Wedge sóhajtott egyet, és megjegyezte:

– Ahhoz képest, hogy milyen mélyen vagyunk, nagyon hamar ideértetek.

Phanan piros folyadékkal teli, apró fiolát tartott Vakarcus széles, lapos orra alá. A teremtmény tágra nyitotta az orrlyukát, aztán összerándult, és ösztönösen megpróbált elhúzódni a szag elől.

– Nyugalom, Vakarcus! – szólt rá az orvos. – Mindjárt elvisznek minket valahová, ahol pihenhetsz néhány órát. Méghozzá, ahogy így elnézem, egy-két elbűvölő alak társaságában.

Wedge vigyorgott, és nem mondott semmit.

A katonai rendészek kivezették őket a füstös kocsmából a coruscanti utcaszintre, ahol csak egy kicsivel jobb levegő fogadta őket. Esett az eső, a cseppjei mintha háromnegyed rész vízből, és egy-negyed rész hajtómű-kenőanyagból álltak volna. Wedge felnézett, hátha megpillant egy távoli foltot a Coruscant egéből, de nem látott mást, csak függőlegesen felmeredő falakat, amelyek mintha a végtelenbe nyúltak volna. Féltezők, égi utak, felhőkarcolókat összekötő hidak, és más akadályok takarták el a felhőket, és mégis, az eső valahogy lejutott ide – a java része alighanem ereszekből, csatornákból, szellőző- és másfajta kivezető nyílásokból származott.

Tyria Sarkin, a szőke hajú, magas nő keservesen fintorgott, és megszólalt:

– Igazán jólesne, ha a következő állomáshelyünk egy szép, tiszta világ lenne.

Rögtön ezután elhallgatott, mert a katonai rendészek intettek neki, hogy menjen egy velük szemben várakozó, ablaktalan rabszállító sikló felé, és ő engedelmesen követte a már arrafelé tartó Szellemeket. A Vakarcusot támogató Phanan felzárkózott mögé, míg a sort Wedge, illetve az összes bajt okozó kiborg zárta.

A csapat elején haladó Arc Loran, a valaha jóképű színész, akinek az ábrázatát immár egy, a bal arcán és a jobb homlokán

végigfutó, széles heg csúfította el, szemügyre vette a hozzá legközelebbi rendész névtábláját, és odaszólt az illetőnek:

– Thioro... ez koréliei név, ugye?

– A Koréliáról származom – felelte a férfi bólogatva. – Ott születtem és nevelkedtem.

Arc ekkor Wedge felé fordult, és mosolyogva folytatta:

– Á, ez is pont olyan, mint a fogadóbizottság, ami az M2398-ban várt minket, igaz, parancsnok?

Wedge-nek sikerült uralkodnia magán, így nem torpant meg. A „fogadóbizottság”, amivel az M2398 rendszer harmadik bolygójának holdján találkoztak, nem korélieiakból állt. Mi több, az ottaniak csapdát állítottak nekik: engedélyt adtak a leszállásra, majd lecsaptak rájuk. Wedge bólogatott, és azt felelte:

– Pontosan olyan, Arc. És ahogyan akkor is, én vagyok a kísérőd.

Wedge látta, hogy a Szellemelek feltűnés nélkül összenéznek, és tudta, hogy immár valamennyien ugrásra készen, éberem figyelnek – a kába Vakarcsot kivéve. A szóban forgó helyszínen és időben nem Wedge volt Arc párja. A pilóta most már tudta, hogy a parancsnoka átengedte neki a kezdeményezést, és arra vár, hogy megtegye a nyitólépést.

Arc kicsivel gyorsabban ment, mígnem a társait megelőzve, közvetlenül az első két rendész mögött volt. Rögtön ezután megérkezett a rabszállító hátulsó ajtajához. A rendészek intettek neki, hogy szálljon be, mire ő bólintott egyet – aztán ökölrel toron vágta az egyiket, és rávetette magát a másikra.

Wedge látta, hogy Kell azonnal támadásba lendül, térdén rúgja a mellette lévő rendészt, és azt is látta, hogy az eltalált ízület oldalra hajlik, vagy inkább törik, egy olyan irányba, amerre sosem lett volna szabad. Az ór felordított, és elzuhant.

Wedge nem szemlélhette tovább tétlenül az eseményeket. Meghallotta, hogy a háta mögött fém súrlódik kemény bőrhöz, ami azt jelentette, hogy valakik fegyvert rántanak. Megragadta a meglepett kiborgot, vele együtt megpördült, és maga elé rántotta úgy, hogy közte és a rendészek között legyen.

A rendészek tüzet nyitottak. A sugárnyalábok a kiborg mellkasába csapódtak, és feketére égették. A sebből gőz és megperzselt hús bűze csapott ki. Wedge a rendészek irányába taszította a halálos sebet kapott teremtményt, gyakorlatilag letarolta vele őket. Mialatt elzuhantak, meglátta, hogy egy fegyver oldalirányba csúszik a betonon, és egyből felé vetődött.

Jól ismert hangokat hallott. Malac hangosan szusszant egyet, valahányszor odavágott valakinek, és ezt a gamorri célba érkező, vaskos öklének lehetetlenül hangos dobbanása követte. Aztán valaki kétszer tüzelt, gyors egymásutánban. Vakarcus felordított. A törött lábú férfi tovább üvöltözött. Járókelők sikítottak, és szapora lábdobogás kíséretében menekültek ki a veszélyzónából.

Wedge megmarkolta a fegyvert, megpördült, és leadott egy lövést a másik, éppen feltápáskodó rendész felé. A férfi a torkába kapta a töltetet, és rögtön hanyatt vágta magát a mocskos durakövön. Wedge így tisztán rálátott a csatatérré vált utcára – mindenfelé Szellemek verekedtek katonai rendészekkel.

– Állj! Senki se mozduljon! – harsogta hirtelen Ton Phanan, aki csodával határos módon sértetlen maradt. Nagy teljesítményű sugárkarabélyt tartott a kezében, amit nemrég még egy rendész hordozott – aki most ide-oda tántorgott, üveges szemmel meredt a semmibe. Mindkét kézzel a nyakát fogva próbált leszorítani egy sebet, de mindhiába, mert a vére az ujjai között áttörve csorgott le a kézfején.

A katonai rendészek a rájuk szegeződő fegyver láttán mozdulatlanná dermedtek, aztán egyenként eldobták a sugárvetőjüket, vagy leengedték a karjukat, és nem küzdöttek tovább a Szellemek ellen.

– Nem úgy járt, mint egy koréliei – jelentette ki Arc, és bár a hangja alapján higgadtnak tűnt, Wedge tudta róla, hogy úgy kell kényszerítenie magát, hogy nyugodt maradjon.

A csillagvadász-parancsnokság egyik eligazítójában ültek, egy teremben, ami a sötét, mocskos kocsmával és az utcával szöges ellentétben fehér és tiszta volt. A kihallgatást egy Wedge számára ismeretlen ezredes vezette, de Ackbar admirális, az Új Köztársaság katonai műveleteinek főparancsnoka is ott ült az asztalnál. Wedge úgy érezte, hogy a mon calamari admirális, aki a feje, az arcvonásai, és gumyszerű bőre révén jobban hasonlított egy halhoz, mint egy emberhez, barátságosan viszonyul hozzá és a pilótáihoz.

– Ez nem elég alapos indok ahhoz, hogy megtámadjon valakit, aki rendelkezik a megfelelő azonosítókkal – közölte az ezredes.

– Tisztelettel, uram – válaszolta Arc az állát felszegve –, amikor tudom, hogy igazam van, az azért elég alapos indok.

– Ne legyen neveltséges! – vágott vissza az ezredes. – Nem képes megmondani valakiről, hogy melyik bolygóról származik, pusztán a külseje alapján!

– De igen, uram.

Az ezredes, egy középkorú ember férfi, akinek a Birodalom ellen vívott háború évei alatt mély ráncok gyűrődtek az arcára, kétkedve nézett az egykori színészre. De végül, további vita helyett felállt, eltávolodott az asztaltól, majd tett úgy fél tucat lépést előbb jobbra, aztán balra.

– Nehéz megállapítani – mondta Arc. – Ha volt is a szülőbolygóját jellemző, jellegzetes járása, a katonai kiképzés eltüntethette. Ha nem tévedek... a Vogel 7-es. Amondó vagyok, hogy valamikor a múltban megsebesült, és újra meg kellett tanulnia járni. Vagy talán volt valamilyen születési rendellenessége, amit sebészi úton korrigáltak? Nem tudom pontosan megmondani.

Az ezredes visszaült a helyére, és tisztán látszott rajta, hogy meglepődött.

– Mindkét tekintetben igaza van – ismerte el bólogatva. – Honnan tudta?

– Nos, uram, valaha színész voltam – magyarázta Arc. – Megtanítottak felismerni, elemezni és utánozni a testi jellegzetességeket, ahogyan a különféle beszédmódokat, és tucatnyi más részletet. Ami ennél is fontosabb, évekig éltem a Lorrdon, ahonnan a családom származik. A lorrdiak gyakorlatilag tökélyre fejlesztették a testbeszéddel végzett, tudatos kommunikációt.

Ekkor végül Ackbar is megszólalt – nem igazán emberi hangon dörmögve:

– Elismeri, ezredes, hogy Loran hadnagy a külső jegyek alapján képes megállapítani, ha valaki nem mond igazat a származási helyét illetően?

Az ezredes elgondolkodott, majd azt felelte:

– Nos, ennyi esetből nem vonnék le messzemenő következtetéseket, de az tény, hogy a hadnagy tekintélyes tapasztalattal rendelkezik ezen a területen.

– Mindezek alapján – mondta Arc –, valamint abból ítélve, hogy a rendészek milyen hamar megjelentek a kocsmában, ami, hadd emlékeztessenem önöket, a bolygó természetes felszínének közelében van, ráadásul nem az a hely, ahol az Új Köztársaság épeszű katonái lenni szoktak, arra a következtetésre jutottam, hogy valakik át akarnak verni minket. A kiborg verekedést kezdeményezett, hogy a rendészek beavatkozása indokoltnak tűnjön. Sok pilóta került fogdába, mialatt eltávozáson volt, pontosan ezen a módon.

Az ezredes elengedte a füle mellett a kijelentést, és Phanan felé fordulva megállapította:

– Ön oldotta meg a helyzetet azzal, hogy ártalmatlanította az egyik árendészt, és megszerezte a fegyverét.

Wedge látta Phananon, hogy vívódik a válasz miatt. Alighanem valami olyasmit szeretett volna felelni, hogy egy ezredesnek illene felismernie az orra előtt lévő, egyszerű tényeket, de visszafogta magát, és csupán annyit mondott:

– Igen, uram.

– Az az ember meghalt – folytatta az ezredes. – Elvágta a légcsövét és a nyaki artériáját. Ám a parancsnok szerint a rendészek lefegyverezték önöket, mielőtt kivezették magukat a kocsmából. Mit használt?

– Egy tartalékfegyvert, uram – közölte Phanan. – Lézerszikét. Alaposabb szemrevételezés nélkül nehéz megkülönböztetni egy íróeszköztől... és közvetlen közlőről kimondottan hatékony fegyver.

– Igen, annak tűnik – ismerte el az ezredes. – Átadta ezt a fegyvert a *mi* őreinknek, mielőtt megjelent itt előttünk?

– Miféle fegyvert, uram?

– A lézerszikét.

– Az nem fegyver, uram. Orvosi eszköz. Nem kérték el tőlem a kötszereket, a baktatartalmú gyógyszereket, a fertőtlenítőt és az altatószert sem, pedig megfelelő körülmények között azokkal is meg tudok ölni valakit.

Az ezredes ekkor Wedge-re pillantott, aki jól ismerte ezt az elgyötört tekintetet – épp elégszer látta már a tükörben –, amivel a férfi szavak nélkül kérdezte tőle: „Miféle csapatot szedett maga össze?”. De csak a vállát vonogatta.

Az ezredes lekapcsolta az adattábláját.

– Jól van, őrnagy – mondta végül. – A folyamatban lévő vizsgálat végéig szabadon engedem az osztagát.

– Köszönöm, uram – válaszolta Wedge.

– Hogy vannak a sérültek? – érdeklődött az ezredes. – Ekwesh, ugye, és Janson?

– Mindketten a gyengélkedőn fekszenek – közölte Wedge. – Vakarc Ekwesh enyhe agyrázkódást kapott, és mélységesen szégyelli, hogy Phanan kiütötte, hogy ne tudjon bekapcsolódni az összecsapásba. Janson hadnagynak sugárnyaláb súrolta az oldalát. Kapott rá baktatapaszt, és egy-két nap múlva szolgálattételre alkalmas állapotban lesz.

Az ezredes felállt, mire Wedge és a pilótái követték a példáját.

– Jobbulást kívánok a sérülteknek, és gyors felépülést, hogy minél hamarabb térjenek vissza aktív szolgálatba! – jelentette ki az ezredes fennhangon. Kimondatlanul hagyta a nyilvánvaló ténytet, miszerint jobban szeretné, ha inkább birodalmi rohamosztagosokkal és hadurak katonáival verekednének, semmint a Coruscant bolygó civiljeivel. Mindenki tisztelgett, és az ezredes elhagyta az eligazítót.

Ackbar az asztalt megkerülve Wedge elé állt, és megszólalt:

– Mielőtt távoznék: maga mit gondol az ügyről?

– Szeretném látni, hogy Cracken tábornok nyomozói mit szednek ki a túlélőkből, de addig is, Zsinjre tippelek. Az *Implacable* megsemmisítésével durván odavágtunk neki – válaszolta Wedge. Azon az Imperial-osztályú csillagrombolón Apwar Trigit admirális parancsnokolt, az egyik alárendeltje Zsinj hadúrának, aki jelenleg az Új Köztársaság legfőbb ellenségének és elsődleges célpontjának számított. – A múltban már tanújelét adta, hogy nem mentes a bosszúvágytól, és elegendő titkos információja, illetve beépített ügynöke van ahhoz, hogy felállítson egy ilyen jól kitervelt csapdát. Azt gondolom, kiderítette, kikből áll a Szellem osztag, és úgy döntött, megtorolja rajtunk a sérelmeit.

– Jómagam is erre a következtetésre jutottam – felelte Ackbar bólogatva. – A pilótái biztonságának ügyét meghagyom önnek, Antilles őrnagy. Bizonyára képes megítélni, hogy mi lesz a jobb: kiévezni, ami az eltávozásból hátravan, vagy visszatérni a csillagvadász-parancsnokság védett létesítményeibe. Ugyanakkor, vannak parancsaim az ön számára. – Megveregette kidudorodó zsebét, ami nyilván az adattábláját rejtette, és hozzátette: – Mindent átküldtem az adattáblájára. Azt hiszem, elnyerik a tetszését. A feladataik azon alapulnak, amiben az ön új osztaga olyannyira erős: a rögtönzésen.

Wedge mosolyogva válaszolt:

– A rögtönzéseik miatt egyre több az ősz hajszálam, admirális. Ennek ellenére, köszönöm. – Elhallgatott pár pillanatra,

majd komolyan folytatta: – Remélem, nem veszi szemtelenségnek, uram, de érdekelne, hogy hallott-e valamit Fel ügyében.

Ackbar elővette az adattábláját, és megnyomott néhány gombot. Wedge azt latolgatta magában, hogy az admirális valóban adatokat keres-e, vagy csak az időt húzza, hogy összeállítsa magában a megfelelő választ.

Soontir Fel báró a Birodalom legjobb vadászpilótája volt, a Darth Vader halálát követő években. Az elit csapatnak számító 181-es Birodalmi Vadászrezred parancsnoka sokszor megkeserítette már a Zsiványok életét, és eleven, halálos fegyver volt, amit számtalan küldetés során vetettek be az Új Köztársaság ellen. Később átállt a köztársaságiakhoz, sőt, egy ideig a Zsivány osztagban szolgált.

Azt viszont kevesen tudták, hogy Fel felesége nem más, mint Wedge nővére, Syal. És azt se, hogy Fel és Syal évekkel korábban eltűntek. A 181-est elméletileg egy másik birodalmi tiszt vezette jelenleg, és az alakulat egy moffokból, illetve katonai vezetők-ből összekovácsolt szövetség szolgálatában állt, ami a Birodalom maradványainak nem hivatalos örököséként működött. És Fel a közelmúltban ismét felbukkant, a jelek szerint ő volt a parancsnoka a 181-es vadászrezred *Implacable* csillagrombolóra vezényelt részeinek, amit sokan rendkívül nyugtalanítóknak találtak. Fel és számos pilótája elmenekült az *Implacable* pusztulásakor, és azóta a köztársaságiak számára ismeretlen helyen tartózkodtak – de Wedge gyanította, hogy Fel azóta Zsinj hadurat szolgálja.

Ackbar ekkor ismét Wedge szemébe nézett, és a fejét csóválva közölte:

– Nincsenek híreink egy, a Birodalom maradványai és Zsinj közötti, hivatalos együttműködésről. Fogalmunk sincs, hogy a Birodalom miért adná kölcsön a 181-es ezredet a hadúrnak. Nincs hír Felről, sem a visszatéréséről... sem a családjáról. Sajnálom. Amint felbukkan előttem a név, haladéktalanul értesítem.

– Köszönöm, uram – válaszolta Wedge. – Nagyra értékelem.

Wedge összegyűjtötte a pilótáit az osztag számára ideiglenesen biztosított hangárban, és a gépek – a hét megviselt X-szárnyú, két sérült, zsákmányolt TIE-vadász, valamint a viszonylag ép Lambda-osztályú komp – között állva ismertette az ezredes döntését azokkal a Szellemeikkel, akiket nem idéztek be a kihallgatás második szakaszában.

– Nem szívesen mondom ezt – jelentette ki –, de lóttak az eltávozásnak. Önkénteseket kérek, akik őrzik Vakarcot és West, amíg kiengedik őket a gyengélkedőből. Ide is kérek valakit, aki vigyáz a hajókra, amíg megkezdjük az új küldetést. És azt akarom, hogy egy ideig mindenki nagyon figyeljen! Megértettétek?

A Szellemeik bólogattak, és Arc megszólalt:

– Majd én kidolgozom a szolgálatvezénylest.

– Miért te? – kérdezte Kell.

Arc rámosolygott a megtermett férfire, és azt felelte:

– Mert Janson nincs itt, hogy megtegye. És mert engem két perccel hamarabb léptettek elő, mint téged, vagyis én vagyok a rangidős. Gyertek vissza pár perc múlva, addigra kész lesz a beosztás!

Mialatt a Szellemeik szétszéledtek, Phanan átvette a jobb karját Kell vállán, és odaszólt Tyriának:

– Tyria, ha megbocsátanál egy percre, szeretnék négyszemközt beszélni a kis játékszereddal...

Tyria mindkét szemöldökét felvonva nézett az orvosra, majd felcsattant:

– A mivel?

Kell kihúzta magát, és miután a nála alacsonyabb férfi karja lecsúszott róla, vészjósló hangon felmordult:

– A mivel?

– Mi rosszat mondtam? – felelte Phanan a vállát vonogatva.

– Pár másodperc, ennyit kérek.

Tyria végül csak legyintett, és elindult az X-szárnyúja felé.

– Felfigyeltél az ezredes nevére? – kérdezte ekkor Phanan.

Kell előbb ingerülten nézett rá, aztán értetlenül.

– Nem hiszem, hogy Wedge említette.

– Repness – felelte kurtán Phanan.

Kell elnézett Tyria felé, de a nő már kinyitotta a gépe hajtóművén az egyik szerelőpanelt, és egy alkatrészsel foglalkozott.

– Így hívták a kiképzőt – mondta halkán Kell –, aki megpróbálta rávenni Tyriát, hogy lopjon el egy X-szárnyút. Még mielőtt csatlakozott a Szellem osztaghoz.

– Pontosan – helyeselt Phanan. – Utánanéztem a fickónak, miközben visszafelé jöttünk a kihallgatás után. Még most is pilótákat képez ki, itt, a Coruscanton, bár hamarosan áthelyezik a *Tedevium* nevű kiképzőfregatra. Más feladatköröket is ellát, főleg látványos, önkéntes dolgokat, ami nem ritkaság a becsvágyó tisztek köreiben. Ő volt ma az ügyeletes tiszt, ő felügyelte azt az alállomást, amihez a katonai rendészet tartozik. Ezért vezette a kihallgatást.

Kell vett egy mély lélegzetet. Atton Repness instruktorként képezte ki azokat a köztársasági pilótákat, akik a határán jártak annak, hogy kihulljanak a kiképzőprogramból. Úgy hírllett, remekül ért ahhoz, hogy megmentse a mások által menthetetlennek ítélt pilótákat. Ám Kell és Phanan tudták, annak idején titokban átírta Tyria alacsony pontszámait, hogy azok a még elfogadható tartományban legyenek. Aztán megpróbálta rávenni őt, hogy lopjon el egy X-szárnyút, és amikor Tyria nemet mondott, tudatta vele, hogy meghamisította az eredményeit, és gyakorlatilag megszarolta, hogy hallgasson az esetről.

– Nem beszélnél róla, ha nem lenne máris egy terved – mondta végül Kell komoran és elszántan.

– Ezt szeretem hallani! – jelentette ki Phanan mosolyogva. – Ilyenkor igazolást nyer az én felsőbbrendű intellektusom, és ehhez erős vágy társul, hogy nagyon durván ártsunk valakinek. Mit is mondhatnék, jó napom van. És igen, van egy tervem. Ismerjük az egyetlen taktikát, amit alkalmaz. Megkörnyékez egy problémákkal küzdő pilótajelöltet, egy vonzó nőt – nem tudjuk, hogy ez a vonás mennyire fontos neki, de csempésszünk egy cin-

kelt kártyát a pakliba, és kiderül –, aztán két módon segít neki. Plusz képzéssel, hogy legyen jogos alapja a fejlődésnek, illetve meghamisítja a jelölt pontjait, hogy biztosan átmenjen a vizgán... És ezzel gondoskodik róla, hogy az illető az adósa legyen, vagy legalábbis, módjában álljon hallgatásra kényszeríteni. Ha kivetünk elé egy csalit, lehet, hogy ráharap.

– Csalit... – dörmögte Kell elgondolkodva, és nekidőlt a legközelebbi X-szárnyú vízszintes vezérsíkjának. – Nem tudom, te hogy vagy ezzel, de nekem nem volt időm annyi barátot és ismerőst szerezni, hogy most csak csettintsek egyet az ujjaimmal, és kerítsek valakit, akiben megvannak az általad említett tulajdonságok.

– Hát igen, de neked nincs is olyan felsőbbrendű intellektusod, mint nekem, nem igaz?

– Ha még egyszer szóba hozod azt a felsőbbrendű intellektusodat, gondoskodom róla, hogy kénytelen legyél egy tisztán mechanikus agyat szereltetni a fejedbe – morogta Kell.

Phanan szemlátomást nem ijedt meg a fenyegetés hallatán. Közelebb hajolt, és fojtott hangon közölte:

– Amikor a Borleiason a kórházban feküdtem, a szomszéd szobában volt egy nő. Egy gyönyörű nő. Az *Implacable* egyik túlélője.

– Ezek szerint, jelenleg hadifogoly az illetőt? Ton, nem szöktethetjük meg a börtönből a terved érdekében....

– Most már nem fogoly. Az *Implacable* fedélzetén az volt – magyarázott Phanan. – Trigit admirális szeretője volt, minden jel szerint kényszerből. Egy bolygóról hurcolták el, egy telepről, amit Trigit salakká lövetett, és folyamatosan teletömtek kábítószerral... a többit kitalálhatod.

Kell grimaszolt, Phanan pedig hozzáfűzte:

– Rengeteget mesélt az Új Köztársaság Hírszerzésének Trigitről és a módszereiről. Kiváló megfigyelő, okos, fiatal nő. Arról már ne is beszéljünk, hogy gyönyörű.

– Másodszorra említéd, hogy gyönyörű – jegyezte meg Kell.

– Igen, de még nem vagyok túl rajta – válaszolta Phanan. – Hallottam, hogy átszállították a Coruscantra, további kihallgatásra. Ha megtaláljuk, és rá vesszük, hogy segítsen...

– Támogathatjuk a pilótaképzését, és elkaphatjuk Repnesst, amikor megpróbálja behálózni – mondta Kell, és megint Tyriára pillantott. – Benne vagyok.

– Rendben. Megnézem, sikerül-e fényt derítenem a hollétére – felelte Phanan. – Amúgy Lara Notsilnek hívják. Aztán beszéllek Arcsal, úgy írja meg a beosztást, hogy legyen időnk beszélni a nővel.

– És ha Arc nem megy bele?

– Akkor őt is beavatom a tervbe – jelentette ki Phanan, és mert gyanította, hogy Kell tiltakozni fog, sietve hozzátette: – Tyriát nem fogom név szerint említeni. Ki tudom hagyni a meséből.

– Hát... rendben – mondta Kell –, vagy inkább, az egész ügyből hagyjuk ki!

Phanan bólogatott, és zárszó gyanánt annyit mondott:

– Megbeszéltük.

A következő napon a csapat ismét összegyűlt ugyanabban a hangárban – valamennyi Szellem, és még néhány idegen.

Arc kíváncsian fürkészte a jövevényeket. Egy ember férfi volt közülük a legmagasabb, akinek szalmasárga haja kócosan meredezett összevissza. Mellette egy sötét bőrű, nagy szemű nő állt, akinek egy, a homlokába lógó hajfürtjét vörös gyöngy díszítette, és aki úgy mosolygott, mintha minden egyes nap minden egyes percében örülne annak, hogy életben van. Az utolsó, legalacsonyabb alak egy twi'lek nő volt, akinek az arca meghökkentően szépnek számított az emberek mércéi szerint, ám vörös szeme kimondottan ijesztőnek hatott. A lekkuja a háta mögött lógott, ahelyett, hogy a vállán nyugodott volna, mint azoké a twi'lekeké, akik barátok és szövetségesek között tudták magukat. Mindhár-

man az Új Köztársaság pilótáinak narancssárga és fehér kezeslábasát viselték.

– Sok hírem van – kezdte Wes Janson, és lenézett az adattáblájára. Arc úgy látta, hogy Janson újra a régi, fiatalos arca derűt tükröz, és nyoma sincs rajta annak, hogy az oldalára kapott seb, akár a legkisebb kellemetlenséget okozná neki. – A java része jó, de akad néhány rossz is. A rossz hír az, hogy visszatértem. Rossz nekem, mert élveztem a pihenést, és rossz nektek, mert ha páran kicsivel gyorsabban reagáltatok volna az eset idején, nem lóttek volna belém. Ez majd jusson eszetekbe, mivel a következő hetek során én csinálom a beosztást.

Többen felnyögtek, de Janson csak mosolygott, és folytatta:

– Vakarcs szintén szolgálatra alkalmas állapotba került, ami alighanem jó és rossz hír is egyben, mert némelyik személyisége szeret dolgozni, némelyik nem.

Vakarcs a thakwaash nép fia volt, és ennek a fajnak az egyedei több személyiséggel – vagy tudattal – rendelkeztek. Ezt a különleges vonásukat nem nagy érzelmi megrázkódtatások okozták, mint az emberi lények esetében, hanem a mentális fejlődésük természetes részét képezte. Vakarcs minden egyes személyiségének megvolt a maga rendeltetése, és új személyiségei alakultak ki azzal párhuzamosan, ahogy tanult és fejlődött.

– Új pilótákat kaptunk, hogy teljes legyen az állománytáblánk – jelentette be Janson. A közelmúltban a Szellemek egyike meghalt az M2398 rendszer holdja felett vívott csatában, további kettő az *Implacable* megsemmisítésekor vesztette életét. – Ezenel bemutatom Castin Donn pilótát, aki egyben az új számítógép-szakértőnk is. – Közölte Janson, és szőke férfi vidáman bólogatott. – Castin coruscanti születésű, úgyhogy, amikor a következő alkalommal úgy döntünk, hogy belesétálunk egy csapdába ezen a bolygón, őt is magunkkal visszük, hogy legalább egy jobb kocsmában kerüljünk bajba. Dia Passik pilóta, a Rylothról – folytatta Janson, mire a twi'lek nő biccentett, és úgy figyelte a Szellemeket, mintha azt próbálta volna kitalálni,

melyik támadja meg elsőként. – Képes elvezetni számos különböző típusú, ideértve a nagyméretű köztársasági és birodalmi járműveket, sokat tud a bűnszervezetekről. Ő lesz az új információforrásunk, amikor csempészettel, rabszolga-kereskedelemmel, vagy zsoldosok dolgaival kell foglalkoznunk. A harmadik pilótánk Shalla Nelprin...

– Jaj, ne... – hördült fel Kell, és párszor Arc vadászgépének burkolatához verte a fejét.

Janson meglepődve és derűsen nézett rá, majd odaszólt neki:

– Szeretne mondani valamit, Tainer hadnagy?

Kell abbahagyta a gép oldalának döngetését, és a nő felé fordulva azt kérdezte:

– Vula Nelprin rokona vagy?

Az új pilóta még szélesebb mosolyra húzta a száját, amitől apró gödröcskék jelentek meg az arcán, és azt felelte:

– A húga vagyok.

– És apátok téged is tanított?

– Igen... és szerintem egy kicsivel jobb vagyok Vulánál.

Kell sóhajtott egyet, és a társaira nézve magyarázatot adott:

– Már meséltem nektek a kézitusa-instruktoromról, aki a kommandós egységben az edzéseket tartotta. A nőről, aki úgy hajigált engem ide-oda, mint egy portörülő rongyot, és még csak meg sem izzadt közben. És ő a húga.

Janson bólogatott, és átvette a szót:

– Hát akkor ezen aligha fogsz meglepődni: Nelprin az új kézitusa-edzőnk. Ti támogatjátok, hogy ki tudja hozni magából a maximumot mint pilóta, ő pedig jutalmul kékre-zöldre ver titeket. Ugyanakkor jól ismeri a Birodalmi Hírszerzés módszereit és taktikáit, ami nagy segítség nekünk, mivel a jelek szerint Zsinj előszeretettel alkalmazza a hírszerzés embereit. Wedge?

Wedge biccentett, és beszélni kezdett:

– Azt szeretném, hogy az újak jól érezzék magukat közöttünk. A régiekkel együtt azonnal bevonjuk őket a küldetésbe.
– Elővette az adattábláját, begépelte egy parancsot, majd meg-

nyomott egy gombot, és folytatta: – Mindenkinék átküldtem az új megbízatás részleteit. Ez a feladat sajnos azzal jár, hogy egy ideig még a Coruscanton maradunk. – Többen felnyögtek, de a parancsnok leintette őket, és tovább beszélt: – Sajnálom. Ám ennek a küldetésnek az eredménye fogja meghatározni, hogy hol lesz a következő, úgyszólván kapjátok össze magatokat! A főparancsnokság nagyra értékeli az erőfeszítéseinket, amiket annak érdekében tettünk, hogy nyomon kövessük Trigit admirálist, és elnyerjük a bizalmát. Megmutattuk, hogy rátermettek vagyunk, de még azt is, hogy a szerencse mellénk szegődött. Most viszont be kell bizonyítanunk mindezt, hogy ne maradjon semmi kétség. Három csapatra oszlunk. Mindegyiknek választ kell adnia a következő kérdésekre: Mire készül Zsinj? Mit tervezhet, és milyen stratégiához folyamodhat? Amint összerakjátok az elméleteket, próbára tesszük őket. Kimegyünk a terepre, és bizonyítékokat keresünk, amelyek így vagy úgy alátámasztják a teóriákat. Kiválasztottam három főt a három csoport vezetőjének. A döntés alapja a taktikai gondolkodás képessége volt, valamint az, hogy ki mennyire képes az ellenség fejével gondolkodni – folytatta Wedge, és sorban biccentett a szóban forgó pilótáknak. – Vakarcs, a tiéd a Zsinj egyes. Malac, a Zsinj kettes. Arc, tiéd a Zsinj hármas. Döntsetek el, hogy a többiek közül ki melyik csapatba tartozzon! Amennyire lehet, itt a főhadiszálláson rendelkezésre álló forrásokat tanulmányozzátok! Kérdés?

Janson felemelte a kezét, és azt kérdezte:

– A Zsivány osztaggal közösen hajtjuk végre ezt a feladatot?

– Miután elhagyjuk a bolygót, igen – felelte Wedge bólogatva –, de a tervezési szakaszban még nem. A Zsiványokat átvezényelték a *Mon Remondára*, és Solo tábornok vezetésével vadásznak Zsinjre. Amint kint leszünk, együttműködünk velük, a körülmények függvényében.

Ekkor Tyria is jelentkezett, és feltette a kérdést:

– Kiderítették már, hogy Zsinj szervezte meg a legutóbbi rajtaütést ellenünk?

– Annak a kis műveletnek a túlélői nem is nagyon próbálnak titkolózni – válaszolta Wedge fanyarul mosolyogva. – Viszont egyikük sem tudja, hogy kinek dolgoztak. Csak a szervezőt ismerik, aki összeszedte a csapatot, felkészítette őket a műveletre, és vezette a küldetést. Ő volt az, akinek Phanan elvágta a torkát.

– Hoppá – dünnyögte Phanan, de a legkevésbé sem látszottak rajta a megbánás jelei.

– Cracken tábornok nyomozói a mozgásuk és a pénzköltéseik alapján próbálják visszafejteni az ügyet. Talán rábukkannak néhány nyomra, de ez nem mi problémánk. Még valaki? Ennyi? Végeztem, elmehettek.

A bejelentést követő zűrzavarban Vakarcs Kellt és Tyriát választotta társnak, Arc vitte Phanant és Jansont, Malac pedig Mynt, és azzal kerekítette ki a csapatát, hogy bevette Nyikorgót, az osztag protokoll-droid ellátóságát. Ezt követően, külön felszólítás nélkül, gyors megegyezéssel, az új társakat is beosztották: Vakarcs kapta Shallát, Malac Castint választotta, míg Arcnak Dia jutott.

– Győzzön a legjobb csapat! – mondta végül Arc fennhangon. – De minél hamarabb, mert fogy az idő.